

Kortárs költők Petőfi Sándorról

2011. március 15. kedd

Magyar Rádió, Kossuth adó Több tételben, a napi műsorfolyamban

Műsorvezető Rékai Gábor, a rendező Markovics Ferenc

A riporter: Antall István

Térey János a Pilvaxban, illetve a Pilvax helyén lévő söröző boltívei alatt az akkori kávéházak hangulatát idézve arra a következtetésre jut, hogy maga is elgyalogolna Debrecenből Budapestre, ha ott az országos hírnév, a kiteljesedő költői tevékenységet megengedő újságírói munka, s egy olyan baráti társaság várná, mint költőnket. Térey szerint Petőfi a maga korában egy anarchista rocker, egy kócos zseni, aki a kocsmák férfias kihívásainak talán nem tudott teljesen megfelelni, de az életmű lenyűgöző.

Szabó T. Anna a „befordultam a konyhába” alaphelyzetéből Petőfi Sándor nőkhöz való viszonyát idézi. A szenvedély és az indulat költőjének érzelmi élete és „józan esze” azt várta a társtól, hogy teljesítse ki önmagát, mint alkotó, legyen színvonalas értelmiségi, de álljon helyt a gyermeknevelés, a konyha, az otthonteremtés háromszögében is. Ebből a világból löki ki a csatatérre egy gúnyos publicisztika Petőfit, akit szorongva féltett, s el is vesztett felesége Szendrey Júlia és fia Zoltánka.

Lackfi János a Nemzeti Múzeum lépcsőjének mellvédjéről lenézve tériszonyt érez. Ám elismeréssel gondol arra a korai pályatársra, aki a közszereplésben is „kitalálta önmagát”, és március idusán (ha egyáltalán kiállt a Nemzeti Múzeum elé) „láthatósági” fehér tollal díszítette egyébként meglehetősen ritkán viselt kalapját. Hogy a Nemzeti dal alkalmi versezeténél írt sokkal jobb verseket is, az természetes, ettől még a Nemzeti dal nélkülözhetetlen darabja a magyar lírának, történelmünknek és a közéletnek is.

Jász Atilla a vándorló Petőfit Gödöllőn éri utol, hogy földerítse, hogy ugyanazt a verset hogyan is írhatta meg (az emléktáblák szerint) egymástól ötven, száz kilométer távolságra, miközben a kor szelleme és a saját lehetőségei szerint többnyire gyalog, vagy négyökrös szekéren, de legjobb esetben is lovas kocsin zötykölődhetett. Ennek ellenére bejárta Tompa Mihály társaságában a Felvidéket, járt a mai Kárpátalján, leereszkedett a barlangokba és fölmászott a hegycsúcsokra is. Útikönyve szellemes remekmű.

Szentmártoni János a poros, lepusztult bútortatú szerkesztőségek világába készülődve is Petőfivel mérkőzött. Ki kellett próbálni a költői szerepet, akkor is ha később saját hangja meglehetősen eltért ettől. Szerkesztőként pedig, miközben több száz könyvet rendezett sajtó alá és számtalan szabálytalan személyiséggel akadt össze, Szentmártoni János nem szűnt meg a mi korunk Petőfijét várni, ám mintha ez a világ nem kedvezne az ilyen típusú tehetségnek, aki egy kor és egy egész nemzet érzéseit és eszményeit tudná megragadni.

Nem lehet elmulasztani!

Utólag is: www.radio.hu / Tartalomszolgáltatás / Kossuth, szakszerűbben:

Az én Sándorom!

Írta: Adminisztrátor
2011. március 14. hétfő -

<http://real1.radio.hu/kossuth/>